

Александар М. Арсенијевић

СВЕ ОБУХВАТИТИ, ИСИДОРА!

*У спомен на Исидору Жебељан
(1967–2020)*

СВЕ ОБУХВАТИТИ, ИСИДОРА!

Слушајући „Тамни сомот” – у спомен на
Густава Малера, Исидоре Жебељан

Наличја сетних сирено,
рони кроз мелодску воду,
свештеносарделски склиско,

с песмом се подводном сливши
слушним опнама крљушти,
појственим сребром обливена,

зачарана тишином што се
спрам сунца разбистрава,
кад све се гледа одоздо,

сиренским видом од суза,
кроз границу воде и ваздуха,
где слива се ширитељски

красност твог исидорства
с *alles umfassen*¹ Малеровим
у раскошје сазвучног *амин*!

ПОДВОДНА САРАБАНДА

Слушајући „Сарабанду”, Исидоре Жебељан

Госпођо подводне сарабанде,
колико је жалости доста
за пламсави напрстак смртности?

Гудачка струна натегнута је
између смрти и сунца: гудало
расте из срца, па свирај док те је!

Споре су, прегусте туге што нам
мастилски сенче дахове,
пуне галактичких симфонија!

Бивствују смртници сарабандски:
у клепсидри сунчаног смртништва
кап им по кап сва жизан искапава!

Зашто песнике читамо тек када
умру, а не док им још можемо пити
живу светлост из подочњака?

Од кад си мртва тек чујем те,
живу, још нежив, а мелодски жедан,
госпођо подводне сарабанде!

¹ Нем. *alles umfassen* – „све обухватити”, Малерова дефиниција Музике: *Die Symphonie muss sein wie die Welt. Sie muss alles umfassen* – „Симфонија мора бити као свет. Она мора обухватити све”. (1907).

ПУСТИЊА, ПСАЛАМ

Слушајући „Интимно писмо из Јудејске
пустиње”, Исидоре Жебељан

Пустиња, песак смо, пешчани
псалам, пречишћен сунцем
од свега несуштог! Нечујна
раскош суштине! Појуће ћутање!

Завичај где нам је, ако не
овде – у срцу пустиње чисте,
где ужарен слух смо под
чулно молчалним сазвежђима?

Ту си у мраку откривењском,
где походи Дах те! Ту другујеш
с нетварним пчелама! Ту ветар ти
хаљина једина, јава сва – сан ти је!

Сашаптава дух се у пламену
с ангелима метафора: прескупа
стража – плаћа се преображењем
крвотока у врт фосфоресцентни!

Збери све, Исидора! Дар мира је
пустињска ноћ твоје музике, у којој
певају зрнца жар-песка, препуна
смисла зачарне *Песме над ђесмама!*

СЕЛИШТЕ, ПТИЦЕ

Слушајући „Селиште”, Исидоре Жебељан

Сели се, птицо веселице! Дан се
нагнуо крају – злато свуд
капље: власт руја пред сумрак
најгушћа је! Час је твој сада:
видиш што не виде зенице –
сраслице с призрачношћу!

Селиште свукуд где пружа се
рука кроз привида опну –
у стварност. Глагол је смртништва
селии се! Дисање нам сеоба,
сан – лестве у одсељеност!
Гле, селимо се у маховима!

Сели се дах наш кроз бездах
у светлост што се у лишћу
претвара сва у ваздух – жарење
свега што дише! Да, селимо се
у златокруте где исто су
срце, лице и светлице!

Певај ми химну селичке туге,
птицо веселице! Није село
запустело, већ се преселило
ветром – у музику твоје сеобе!
Нестати неће ни плесан,
а немоли крв пуна псалама!

ПЛЕТИСАНКА, СЕНКЕ

Слушајући „Сенку” („Umbra”), Исидоре Жебељан

Сенке су дирке
клавсена ваздушног,
по којима свира
светлост, љубавно
скривајући се!

Сва смртност ту је –
у вечности звучној,
кружећој око срца,
синкопски прокрвљеног
игром сунца и сенке!

Сенка је параклис
тихости, крхкости
смртничке чежње

за непрестаношћу
дисања сијајућег!

Ничег дрског у сенци,
мирној сеновитости!
Смерне су сенке –
палимпсести тишине,
метафорски густе!

Ох, Исидора, све си
учинила да *chiaroscuro*
мог псаламског сна
постане врт пренежних
бесмртности твог даха!

У твојим музичким
сенкама – све значи ми
крвно! Сав ту сам,
светломрачник чудни!
Хвала ти, мастилски!

ПОСВЕТА–ПОСТЛУДИЈУМ

Слушајући Псалам 78. Исидоре Жебељан

Камерна вечност је
слушати сада
зачарност звучну
твојих метафора
трансцендентално
смелих, пресличних
трсци, кристалима,
сунцу истовремено,
јер таква је поезија:
крхка, силовита,
самопревасходећа!

Псалме ти есхатонске
моја смртност усхваљује
постлудијумски,

безгласно, ницице,
бденије дурско приносећи:
док Музику слушамо,
вечна нам садашњост!

Умрла ниси, само си
прешла у светлост,
Исидора Прекрасна!

Београд, 2021–2022.